

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **Městské služby Ústí nad Labem, příspěvková organizace** se sídlem Panská 1700/23, Ústí nad Labem, v řízení zastoupeného JUDr. Jiřím Kadeřábkem, advokátem se sídlem Litoměřice, Michalská 4 proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Praha 10-Vršovice, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2013, č.j. 2022/530/12/Se, 100229/ENV/12

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2013, č.j. 2022/530/12/Se, 100229/ENV/12, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem (dále jen „inspekce“) ze dne 1.10.2012, č.j. ČIŽP/44/00V/SR01/1116238.004/12/UZS, kterým byla žalobci uložena

1. dle ustanovení § 125a odst. 3 vodního zákona pokuta ve výši 220.000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona, kterého se měl žalobce dopustit tím, že od 1.1.2005 do 13.5.2012 vypouštěl nečištěné splaškové

- odpadní vody ze sociálního zařízení a odpadní vody vzniklé odpouštěním z bazénu z provozu Městských lázní v Ústí nad Labem, Panská 1700/23, Ústí nad Labem,
2. podle ustanovení § 125c odst. 3 písm. b) vodního zákona pokutu ve výši 15.000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. c) vodního zákona, kterého se měl žalobce dopustit tím, že při vypouštění odpadních vod z praní filtru na úpravu termální vody v Městských lázních v Ústí nad Labem do vodního toku Klíšský potok r. km 0,6; č.h.p. 1-14-01107 v kraji Ústeckém, obci Ústí nad Labem, na p.p. č. 123 v k.ú. Ústí nad Labem, neměřil míru jejich znečištění v souladu s platným vodoprávním rozhodnutím, vydaným Magistrátem města Ústí nad Labem dne 26.3.2008 pod č.j. OŽP/15941/2008/J-1203/Mar. Žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce namítal nesprávnost, nepřezkoumatelnost, nezákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i další závažné procesní vady, jež by mohly mít vliv na správnost rozhodnutí.

Podle žalobce prvostupňové rozhodnutí neposkytovalo podklad a oporu pro jeho výrok a v žádném případě neodpovídalo požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí. Žalovanému vytýká, že takto nepřezkoumatelné rozhodnutí přezkoumal a s námitkami žalobce uvedenými v odvolání se vypořádal jen velmi nedostatečně či vůbec. Žalovaný proto porušil princip dvojinstančnosti řízení a zatížil tak své rozhodnutí závažnou procesní vadou, pro kterou by mělo být toto rozhodnutí zrušeno. Dále vytýká žalovanému, že ignoroval námitky žalobce směřující k tomu, že ČIŽP se v prvostupňovém rozhodnutí nevypořádala s řadou skutečností a důkazů uvedených a navržených žalobcem před vydáním rozhodnutí správním orgánem prvního stupně. Žalovaný tak potvrdil rozhodnutí, které vychází z nesprávně, resp. nedostatečně zjištěného skutkového stavu a trestá žalobce za správní delikty, u kterých je sporné, zda se jich skutečně dopustil či zda se jich dopustil v míře, která je mu kladena za vinu a konečně také, zda je také za jejich spáchání vůbec odpovědný.

Ve druhé námitce žalobce vytýká inspekci, že došlo k porušení jeho procesního práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobci ale nebyl před vydáním rozhodnutí inspekce dán prostor jakkoli reagovat na všechny podklady rozhodnutí, včetně dopisu Statutárního města Ústí nad Labem ze dne 21.6.2012. Žalobce pak také namítal porušení zásady předvídatelnosti (legitimního očekávání), což spatřuje v tom, že obě rozhodnutí byla vydána v příkrém rozporu s obvyklým přístupem správního orgánu k účastníkovi správního řízení. Konstatuje, že postupem inspekce bez přerušení řízení došlo také k porušení základních pravidel správního řízení. Ve fázi, kdy žalobce přerušení řízení navrhoval, mohlo dojít k jeho seznámení s podklady a mohl se k nim vyjádřit. Tím, že inspekce řízení nepřerušila, způsobila, že žalobcova práva byla porušena a toto porušení již nemohlo být zhojeno ani rozhodnutím žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že tento svůj postup nepovažuje za nepřezkoumatelný, neboť se vypořádal se všemi námitkami žalobce. Správní orgán zjistil v dostatečné míře skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a přihlédl ke všem podstatným okolnostem případu. Žalobce měl dostatečný prostor pro to, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí a předložil dostatečné podklady.

Ze správního spisu, předloženého žalovaným správním orgánem, zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, tyto podstatné skutečnosti:

Dne 30.11.2011 provedla Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ústí nad Labem v areálu Městské lázně v Ústí nad Labem, Panská 1700/23 neohlášenou kontrolu, jejímž předmětem bylo prošetření podnětu povodí Ohře s.p. na nedovolené nakládání s odpadními vodami v objektu Městských lázní. Byla provedena kontrola výusti potrubí do zatrubněné části Klíšského potoka, které odvádí odpadní vody z objektu Městských lázní. Při kontrole byl zjištěn výtok odpadních vod. Vytékající vody vykazovaly pouze charakteristický chlorový západ, byly čiré. Dle sdělení zástupce společnosti jsou z objektu Městských lázní vypouštěny na základě povolení odpadní vody z praní filtrů. Jedná se o kontinuální vypouštění vázané na pravidelné dopouštění bazénu odebíranou podzemní vodou z vrtu. Při kontrole byla předložena evidence odebrané podzemní vody. Dále bylo zjištěno, že pro potřeby objektu Městských lázní byla odebírána pitná voda z veřejného vodovodu společnosti Severočeské vodovody a kanalizace a.s., předmětem této smlouvy byla pouze dodávka pitné vody. Provozovatelem kontrolovaného objektu Městských lázní jsou na základě zřizovací listiny Městské služby Ústí nad Labem, příspěvková organizace od 1.1.2005. Majitelem objektu je Statutární město Ústí nad Labem.

Dne 5.12.2011 zaslaly Městské služby Ústí nad Labem inspekci námitky k dílčímu protokolu, ve kterém nesouhlasí s tím, že mají být kontrolovanou osobou, neboť tou je vlastník objektu. Nesouhlasily s tím, že jsou provozovatelem objektu Městských lázní, když jim byla svěřena předmětná nemovitost do správy a to zřizovatelem, vlastníkem objektu Statutárním městem Ústí nad Labem. Oprávněnou osobou nakládající s odpadními vodami je vlastník objektu a nikoli zřízená příspěvková organizace.

Dne 21.2.2012 byla provedena další kontrola, tentokrát již ohlášená, ze které vyplynuly tyto skutečnosti: vypouštění odpadních vod z praní filtrů na úpravu termální vody v Městských lázní v Ústí nad Labem do vod povrchových – do vodního toku Klíšský potok je povoleno na základě rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 26.3.2008, pod čj: OŽP/15941/2008/J-1203/Mar. Dle tohoto povolení má být jakost vypouštěných vod sledována 1x měsíčně v rozsahu povolených ukazatelů, a to na základě rozboru bodových vzorků odebíraných z prvního kontrolního profilu – z místa před zaústěním do vodoteče. V závěru inspekce uvedla, že skutečnosti, které při kontrole zjistila, považuje za porušení vodního zákona. Bylo zjištěno, že vzorky odpadních vod z praní filtru nejsou odebírány v souladu s platným vodoprávním povolením. Dále, že z kontrolovaného areálu jsou kromě odpadních vod z praní filtru vypouštěny rovněž odpadní vody vzniklé odpouštěním z bazénu a dále splaškové odpadní vody ze sociálních zařízení, ke kterým není vydáno vodoprávní povolení. ČIŽP doporučila rovněž požádat o vydání nového povolení k odběru podzemních vod, jelikož stávající povolení bylo vydáno ještě podle zákona č. 138/1973 Sb., vodní zákon. K protokolu o kontrolním zjištění z této kontroly podal žalobce námitky, ve kterých setrval na svém stanovisku, že kontrolovanou osobou je osoba jiná, která nebyla vyrozuměna o prováděné kontrole a ani nemohla být proto přítomna. Rozhodnutím ze dne 2.5.2012 inspekce námitkám žalobce nevyhověla.

Dne 11.5.2012 bylo vydáno oznámení o zahájení správního řízení spojené s usnesením o lhůtě pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí, ve kterém byla žalobci stanovena lhůta, ve které se mohl vyjádřit podkladům rozhodnutí a to ve lhůtě 15 dnů s tím, že mu bylo umožněno nahlížet do spisu předmětného správního řízení ve stanovených termínech. K zahájení řízení se vyjádřil žalobce, který setrval na svém stanovisku, že není subjektem, který by byl nositelem povinností uvedených v § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, neboť vlastník uložil žalobci, aby vykonával v objektech ve vlastnictví Statutárního města přesně vlastníkem vymezenou účinnost a v rámci činnosti se staral o běžnou údržbu a opravu těchto

objektů, nikoli aby rozhodoval či dokonce sám prováděl změny stavby, a to kanalizační přípojka v nákladech několika milionů nepochybně dle žalobce je. Žalobce ale jako příspěvková organizace nemůže ovlivnit rozhodnutí vlastníka o zbudování kanalizační přípojky. K odebrání vzorků uvedl, že žalobce sice odebíral vzorky v jiném místě, než bylo uvedeno ve vodoprávním rozhodnutí, to ale bylo způsobeno situací, která nastala v důsledku vybudování protipovodňové betonové zdi. Žalobce po zjištění uvedeného stavu, stav napravit, měření probíhá nyní v souladu s tímto rozhodnutím.

Dne 21.6.2012 sdělilo Statutární město Ústí nad Labem, že pro zabezpečení neškodného odvádění splaškových odpadních vod přijalo k tomuto dni uvedená opatření. Dne 1.10.2012 bylo vydáno Českou inspekcí životního prostředí rozhodnutí, kterým uložila žalobci jednak pokutu ve výši 220.000 Kč a dále pokutu ve výši 15.000 Kč za porušení vodního zákona. V tomto rozhodnutí k nedostatečné legitimaci žalobce uvedl, že na základě zřizovací listiny ze dne 22.12.2004 jsou s účinností od 1.1.2005 Městské služby Ústí nad Labem příspěvková organizace provozovatelem Městských lázní a tedy kontrolovaným subjektem. Zřizovatel Statutární město Ústí nad Labem vydal s účinností od 1.7.2006 úplné znění zřizovací listiny Městské služby Ústí nad Labem příspěvková organizace, ve které je stanoven hlavní účel a předmět činnosti příspěvkové organizace, a tím je dle článku 3: „Hlavním účelem příspěvkové organizace je provozování parkovišť, garáží dopravního značení, pohřební služby, pohřebišť a krematorií, dále provozování tělovýchovných sportovních zařízení sloužících k regeneraci a rekondici, provozování veřejných WC a lázní, provozování vnitrozemské vodní dopravy a vnitrostátní silniční dopravy nákladní“. Podle článku 5 dodatku č. 6 úplného znění zřizovací listiny se Městským službám Ústí nad Labem příspěvkové organizaci předává k hospodaření dále uvedený nemovitý a movitý majetek ve vlastnictví zřizovatele, tedy Statutárního města Ústí nad Labem. Dle přílohy č. 1 úplného znění zřizovací listiny se předává k hospodaření i objekt Městských lázní. ČIŽP odkazuje na ustanovení § 126 odst. 1 vodního zákona: „Pokud se v tomto zákoně užívá pojem vlastník nebo nabyvatel, rozumí se jím i ten, komu svědčí právo hospodaření. Pokud vlastník přenesl práva nebo povinnosti, jichž se příslušné ustanovení týká na uživatele, hledí se na něj jako na vlastníka. Inspekce proto dovodila, že Městské služby Ústí nad Labem mají odpovědnost za plnění zákonných požadavků z hlediska ochrany vod. Dále pak s odkazem na ustanovení § 112 odst. 1 vodního zákona uvedla inspekce, že je orgánem dozorových, a není v jeho kompetenci řešit vzájemné vztahy mezi vlastníkem a uživatelem objektu provozu Městských lázní.

K vysvětlení důvodů, proč při odběru vzorku pro stanovení jakosti vypouštěných odpadních vod nebylo dodrženo místo odběru vzorků stanovené v bodě 3 povolení k vypouštění odpadních vod, konstatovala inspekce, že následně po provedení úprav koryta Klíšského potoka a poté kdy došlo ke změně vlastníka pozemku, který na něj zakázal vstup, mohl oprávněný v souladu s § 12 odst. 2 vodního zákona požádat vodoprávní úřad o změnu povolení k nakládání s vodami.

Inspekce dále zdůraznila, že ve výroku I. je ukládána pokuta za správní delikt – nakládání s povrchovými vodami bez povolení k nakládání s vodami, nikoli za nevybudování kanalizační přípojky v celé stavbě Městských lázní. Vypouštění odpadní vody z provozu Městských lázní napojením na veřejnou kanalizaci je pouze jedním z možných řešení zjištěného nedovoleného nakládání s odpadními vodami. Inspekce zdůraznila, že žalobce provozuje Městské lázně od 1.1.2005 a tudíž si mohl a měl před zahájením užívání provozu, v případě v průběhu provozování Městských lázní, opatřit doklady o zneškodňování splaškových odpadních vod ze sociálního zařízení a odpadní vody vzniklé odpouštěním

z bazénu z areálu Městských lázní, např. návštěvou místě příslušného vodoprávního úřadu, popř. stavebního úřadu, kdy by získal informace o způsobu likvidace odpadních vod vznikajících z provozu z Městských lázní. Žalobce ale skutečnost, zda jsou odpadní vody vypouštěny do vod povrchových, v souladu s vodním zákonem nijak neřešil. Vytkla žalobci, že si musel být vědom toho, že z provozu Městských lázní vznikají odpadní vody, ale také toho, že za vypouštění odpadních vod do veřejné kanalizace neplatí žádné poplatky nebo že splaškové odpadní vody, případně odpadní vody vzniklé odpouštěním bazénu nepředčistí uje před jejich vypouštěním do vod povrchových v žádném odpovídajícím čistícím zařízení.

K námitce žalobce pak také inspekce konstatovala, že odpadní vody odpouštěné z bazénů jsou přes sedimentační jímky nedovoleně vypouštěny do vod povrchových, neboť povolením čj: OŽP/15941/2008/J-1203/Mar. ze dne 26.3.2008 je do Klíšského potoka povoleno vypouštět pouze odpadní vody z praní filtrů na úpravu termální vody. Pokud jde o výši pokuty, uvedla inspekce, že přihlédla k tomu, že k vypouštění splaškové odpadní vody ze sociálního zařízení a odpadní vody vzniklé odpouštěním z bazénu bez platného povolení k nakládání s vodami docházelo dlouhodobě, tj. cca 7,5 roku. Jako další přitěžující okolnost hodnotila skutečnost, že Klíšský potok je významný vodní tok a povrchové vody Klíšského potoka jsou dle nařízení vlády č. 71/2003 Sb. v platném znění vodami lososovými. Vypouštěním nečistěných splaškových odpadních vod docházelo dlouhodobě k ohrožení (snížení) kvality těchto povrchových vod. Hodnotil i další přitěžující okolnosti, stejně tak jako okolnosti polehčující, a to jednotlivě u každého z vytýkaných deliktů.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém zejména namítl, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť správní orgán usnesením ze dne 11.5.2012 stanovil účastníku řízení lhůtu 15 dnů od doručení usnesení k možnosti seznámení se s podklady, avšak spis byl opakovaně doplňován a žalobce neměl možnost seznámit se s podklady. Dále vytýká žalovanému, že se nevypořádal s jeho námitkou, že on se deliktu nedopustil, neboť není subjektem, který by byl nositelem povinnosti uvedených v ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Odůvodnění považuje za nesrozumitelné a nejasné, neboť nedefinuje, o jaké přesně vymezené postavení v případě odvolatele se v daném případě jednoznačně jedná. Žalobce namítá, že nebyl ani vlastníkem, ani nabyvatelem, právo hospodaření mu rozhodně nesvědčí (týká se státních příspěvkových organizací, nikoli příspěvkových organizací zřízených obcí). Zbývá postavení uživatele, na kterého vlastník přenesl práva a povinnosti, jichž se ustanovení týká, což ale dle žalobce z odůvodnění nevyplývá. Poukázal na to, že majetek mu svěřený užívá k neziskové činnosti, nikoli že by s ním hospodařila tak, jak uvádí správní orgán. Zásadně se brání tvrzení inspekce, že předmětnou věc neřešil a uvádí skutečnosti, které svědčí o opaku.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí inspekce potvrdil. K námitce, že se žalobce nemohl seznámit s podklady, uvedl žalovaný, že po vydání usnesení ze dne 13.6.2012 byl do spisu doplněn pouze dopis Statutárního města Ústí nad Labem ze dne 21.6.2012. V rozdělovníku tohoto dopisu je žalobce uveden. Z toho vyplývá, že byl s tímto dopisem, kterým inspekce doplnila spisový materiál, seznámen. Procesní právo proto nebylo postupem správního orgánu dotčeno.

K námitce, že žalobce není odpovědný za správní delikt dle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona a že není ani kontrolovaným subjektem, který by byl nositelem povinnosti dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona uvedl žalovaný, že Městské služby Ústí nad Labem jsou samostatným právním subjektem, jehož práva a povinnosti jsou dány zřizovací

listinou Statutárního města Ústí nad Labem. Z textu listiny vyplývá, že odpovídá za veškeré činnosti, které v rámci svého zřízení vykonává. Povinnosti, které vyplývají z jeho činnosti je povinen plnit samostatně bez ohledu na vlastnictví k nemovitostem, které spravuje. Dále žalovaný poukázal na ustanovení § 38 odst. 3 vodního zákona s tím, že ten kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat její zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění. Městské služby Ústí nad Labem sice odpadní vody vypouští, ale nemají k tomuto vypouštění povolení dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Ochrana povrchových vod a podzemních vod je smyslem a účelem vodního zákona a povinností odvolatele je zajistit zneškodňování odpadních vod v souladu s podmínkami stanovenými pro jejich vypouštění.

K námitce, že se správní orgán nezabýval tím, co považuje za odpadní vodu a námitce, že vypouštěné vody z bazénů nesplňují podmínky stanovené v ustanovení § 38 odst. 1 vodního zákona uvedl žalovaný, že odpadními vodami dle ustanovení § 38 odst. 1 vodního zákona jsou vody „použité v zdravotnických a jiných stavbách, zařízení..., pokud mají po použití změněnou jakost“. Odpouštěné (vypouštěné) vody z bazénů jsou nepochybně vody, u kterých po jejich použití dochází ke změně jakosti a právě proto, že změní-li svou jakost, jsou vypouštěny jako vody odpadní do vod povrchových, a proto je k nakládání s těmito vodami třeba povolení vodoprávního úřadu. Odpouštěné (vypouštěné) vody z bazénu nejsou ani vyjmenovány v ustanovení § 38 odst. 2 vodního zákona mezi vodami, které nejsou odpadními vodami podle vodního zákona.

Pokud jde o uložení sankce ve výši 15.000 Kč, připustil žalobce, že si je vědom porušení této povinnosti, tedy že neměřil míru znečištění vypouštěných odpadních vod v místě odběru vzorku stanoveném v povolení k vypouštění odpadních vod. Žalovaný se ztotožnil i s odůvodněním výše uložených pokut.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního).

Žalovaný v první řadě namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, které podle něj neposkytovalo podklad a oporu pro jeho výrok a v žádném případě neodpovídalo požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí. Současně vytýká žalovanému, že takto nepřezkoumatelné rozhodnutí přezkoumal a s námitkami žalobce uvedenými v odvolání se vypořádal jen velmi nedostatečně či vůbec. Nelze však přezkoumávat nepřezkoumatelné. Žalovaný proto porušil princip dvojinstančnosti řízení a zatížil tak své rozhodnutí závažnou procesní vadou, pro kterou by mělo být toto rozhodnutí zrušeno. Dále vytýká žalovanému, že ignoroval námitky žalobce směřující k tomu, že ČIŽP se v prvostupňovém rozhodnutí nevypořádala s řadou skutečností a důkazů uvedených a navržených žalobcem před vydáním rozhodnutí správním orgánem prvního stupně. Žalovaný tak potvrdil rozhodnutí, které vychází z nesprávně, resp. nedostatečně zjištěného skutkového stavu a trestá žalobce za správní delikty, u kterých je sporné, zda se jich skutečně dopustil či zda se jich dopustil v míře, která je mu kladena za vinu a konečně také, zda je také za jejich spáchání vůbec odpovědný.

Z uvedeného je patrné, že žalobce vznesl velmi obecnou námitku nepřezkoumatelnosti, a to jak prvostupňového rozhodnutí, tak i rozhodnutí o odvolání.

K námitce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí soud nejprve, také v obecné rovině, konstatuje, že správní orgány jsou povinny podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí uvést mimo jiné i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou neshledal, neboť obě napadená rozhodnutí zákonem stanovené nároky na přezkoumatelnost rozhodnutí splňují. Z rozhodnutí inspekce je patrné, že správní orgán zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vypořádal se i s jednotlivými námitkami žalobce vznesenými k dílčímu protokolu o průběhu kontroly, v rámci čehož uvedl důvody, pro které považuje za kontrolovaný a odpovědný subjekt právě žalobce. Žalobce sice poukazuje na to, že v odvolání namítal, že se inspekce „nevypořádala s celou řadou skutečností a důkazů navržených žalobcem“, avšak neuvádí o jaké konkrétní skutečnosti a důkazy se mělo jednat. Z takto vznesené námitky nelze dovodit, jaké konkrétní pochybení žalovanému vytýká, s kterými konkrétními skutečnostmi a důkazy se žalovaný dle žalobce nevypořádal. Zde je nutno konstatovat, že pouhého obecného odkazu na obsah podaného odvolání nelze tyto námitky vypořádat. Z takto uvedených námitek, lze pouze dovodit, že žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí v nedostatečném odůvodnění a vytýká žalovanému, že takové rozhodnutí neměl vůbec přezkoumávat. V této rovině je ale nutné konstatovat, že z rozhodnutí inspekce, je patrné, že inspekce své závěry o skutkovém stavu učinila na základě zjištění a materiálů získaných při kontrole v objektu Městských Lázní v Ústí nad Labem. Ke zjištěnému skutkovému stavu žalobce v podané žalobě nic nenamítá, pouze uvádí, že byl zjištěn nedostatečně. Soud má ale za to, že skutková zjištění jsou dostatečně konkrétní a že ani v námitkách, ani v podaném odvolání inspekcí zjištěný skutkový stav žalobce věrohodně nezpochybnil ani nevyvrátil. Z rozhodnutí žalovaného je pak patrné, že se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, když uvedl, proč je neshledal důvodnými, i z jakých podkladů při jejich vypořádání vycházel.

Z žalobcem vznesených námitek je patrné, že žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že je osobou, která je odpovědná za spáchání deliktů dle vodního zákona. Při vypořádání této námitky soud vyšel z obsahu správního spisu, zejména z listin opatřených inspekcí v průběhu provedené kontroly a správního řízení.

Žalobci byla uložena pokuta ve výši 220.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., vodního zákona (dále jen „vodní zákon“), kterého se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami.

Žalobci je vytýkáno porušení ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, ze kterého vyplývá povinnost opatřit si povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních. Konkrétně mu žalovaný vytýká, že vypouštěl nečištěné splaškové odpadní vody ze sociálního zařízení a odpadní vody vzniklé odpouštěním z bazénů z provozu Městských lázní v Ústí nad Labem. Není mu tedy ukládána pokuta za nevybudování kanalizační přípojky v celé stavbě Městských lázní, ale za správní delikt – nakládání s povrchovými vodami bez povolení k nakládání s vodami.

Z uvedeného vyplývá, že daného správního deliktu se dopustí osoba, která s uvedenými vodami nakládá bez povolení, ačkoli toto povolení dle zákona k nakládání mít musí. Touto osobou, která se dopustila specifikovaného jednání, tedy vypouštění nečištěné splaškové odpadní vody ze sociálního zařízení a odpadní vody vzniklé odpouštěním z bazénů z provozu Městských lázní v Ústí nad Labem, byl žalobce, a proto je právě žalobce za toto jednání odpovědný. Žalobce se brání tím, že není provozovatelem městských lázní, neboť mu byla nemovitost svěřena pouze do správy jejím zřizovatelem, vlastníkem objektu, Statutárním městem Ústí nad Labem. Ze zřizovací listiny soud zjistil, že Statutární město Ústí nad Labem v této listině stanovilo hlavní účel zřízení žalobce, který je příspěvkovou organizací, a tímto účelem je provozování m.j. také lázní. Kromě této listiny vycházely oba správní orgány při vypořádání námítky, že žalobce není osobou odpovědnou, i z ustanovení § 126 odst. 1 vodního zákona, který řeší otázku přenesení práv a povinností z vlastníka na další osobu, když uvádí že „pokud se v tomto zákoně užívá pojem "vlastník" nebo "nabyvatel", rozumí se jím i ten, komu svědčí právo hospodaření. Pokud vlastník přenesl práva nebo povinnosti, jichž se příslušné ustanovení týká, na uživatele, hledí se na něj jako na vlastníka“.

V projednávané věci bylo bez jakýchkoli pochybností zjištěno, že na žalobce byla přenesena vlastníkem objektu práva a povinnosti spojená s provozováním Městských lázní, což v důsledku znamená, že se stal provozovatelem těchto lázní a vstoupil tak do práv i povinností, které vodní zákon stanovuje pro osoby s právem hospodaření. Tento závěr je umocněn i tím, že v souladu s ustanovením čl. VI. Úplného znění zřizovací listiny a Dodatku č. 6 vznikla žalobci povinnost plnit veškeré povinnosti, které vyplývají zřizovateli jako vlastníkovu majetku z obecně závazných právních předpisů, když je zde výslovně zmíněna i povinnost vykonávat působnost v oblasti životního prostředí a v oblasti vodního hospodářství.

Ze stejných důvodů soud shledal správný i závěr žalovaného o odpovědnosti žalobce za správní delikt dle § 125c odst. 1 písm. c) vodního zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že při vypouštění odpadních vod z praní filtru na úpravu termální vody v Městských lázních v Ústí nad Labem do vodního toku Klíšský potok r. km 0,6; č.h.p. 1-14-01107 v kraji Ústeckém, obci Ústí nad Labem, na p.p. č. 123 v k.ú. Ústí nad Labem, neměřil míru jejich znečištění v souladu s platným vodoprávním rozhodnutím, vydaným Magistrátem města Ústí nad Labem dne 26.3.2008 pod č.j. OŽP/15941/2008/J-1203/Mar. Ve vztahu k tomuto deliktnímu jednání soud uvedený závěr o odpovědnosti žalobce uvádí pouze pro úplnost, neboť žalobce v podané žalobě vůči druhému výroku žádné věcné námítky nevznesl a není tak patrné, zda se obecně vznesená námitka o jeho neodpovědnosti za deliktní jednání týká i tohoto výroku.

Žalobce je tedy osobou, která je odpovědná za to, že provoz Městských lázní bude zajištěn v souladu s právními předpisy, a bylo tedy na žalobci, aby se zajímal o to, jaká povolení jsou potřebná k činnostem, které provozuje, tato povolení si opatřil a jednal v souladu s nimi. Námitka žalobce, že není povinným subjektem, neboť povinným subjektem je vlastník nemovitosti, je proto nedůvodná.

V další námitce vytýká žalobce inspekci procesní pochybení spočívající v tom, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, konkrétně k dopisu Statutárního města Ústí nad Labem ze dne 21.6.2012.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci byla usnesením doručeným dne 14.5.2012 stanovena lhůta k vyjádření k podkladům rozhodnutí v délce 15 dnů. Svého práva žalobce

využil a dne 30.5.2012 zaslal inspekci své vyjádření. Následně dne 25.6.2012 byl inspekci doručen dopis Statutárního města Ústí nad Labem, ve kterém sděluje jaká opatření přijal pro zabezpečení neškodného odvádění splaškových odpadních vod z objektu Městských lázní.

Podle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Z uvedeného je patrné, že inspekce v souladu s tímto ustanovením nepostupovala, jestliže rozhodnutí ve věci vydala, aniž neumožnila žalobci se s touto listinou, která byla podkladem pro rozhodnutí, seznámit. Soud se ale zabýval otázkou, zda mohlo mít popsání procesní pochybení inspekce vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Přitom zjistil, že z „rozdělovníku“ listiny je patrné, že žalobce byl také uveden mezi adresáty, kterým Statutární město Ústí nad Labem tuto listinu zaslalo. Vzhledem k tomu, že žalobci byla listina doručena a měl tedy možnost se s ní seznámit, nemohlo v důsledku pochybení inspekce dojít k zásahu do práv žalobce, a proto soud neshledal toto formální pochybení za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobce pak také namítal porušení zásady předvídatelnosti (legitimního očekávání), které podle něj spočívá v tom, že „obě rozhodnutí byla vydána v příkrém rozporu s obvyklým přístupem správního orgánu k účastníkovi správního řízení“. Z dané námitky není patrné, v čem žalobce porušení zásady legitimního očekávání spatřuje, když neuvádí žádné bližší informace. Soud se proto takto vznesenou zcela obecnou námitkou zabývat nemohl.

Dále žalobce konstatoval, že postupem inspekce bez přerušení řízení došlo k porušení základních pravidel správního řízení. Ve fázi, kdy žalobce přerušení řízení navrhoval, mohlo dojít k jeho seznámení s podklady a mohl se k nim vyjádřit. Tím, že inspekce řízení nepřerušila, způsobila, že žalobcova práva byla porušena a toto porušení již nemohlo být zhojeno ani rozhodnutím žalovaného. Z této opět velmi obecně vznesené námitky lze dovodit, že žalobce shledává, že v důsledku nepřerušení řízení došlo k porušení jeho práva na seznámení se s podklady rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že s touto námitkou se soud již vypořádal, odkazuje na své shora uvedené vypořádání této námitky, kdy dospěl k závěru, že k porušení procesních práv žalobce sice postupem žalovaného došlo, ale nikoli v takové míře, aby tuto skutečnost soud shledal jako důvod pro zrušení rozhodnutí. Žalobce sice v podané námitce tvrdí, že mu bylo zabráněno seznámit se s „podklady“ rozhodnutí, avšak jak soud již shora uvedl, šlo pouze o jeden podklad, neboť kromě dopisu Statutárního města Ústí nad Labem byla žalobci dána možnost se s ostatními podklady pro rozhodnutí seznámit, když mu byla správním orgánem stanovena k tomuto úkonu přiměřená lhůta.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal, ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. ledna 2016

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu